

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του MAURICE BARING

ΜΙΑ ΦΤΩΧΗ ΑΓΑΠΗ

Την ιστορία αυτή μου την ελπε ένας γιατρός. Είπε αληθινή ιστορία, και συνέβη σ' ένα χωριό του Ταμπόβ.

Στό χωριό αυτό ζούσε μιά φορά ένας χωρικός -Βιχαρέφ τόν' έλεγαν - που είχε τρεις θυγατέρες. Τη μιά, τη μεγαλύτερη, την έλεγαν Ντανιάσα, τη δεύτερη 'Ανούσκα και την τρίτη τη μικρότερη, Νατάσα.

'Ο πατέρας τους ήταν αρκετά πλούσιος, αλλά και πολύ σφιχτός. 'Η τοιγγονιά του και η πλεονεξία του ήταν άπιστευτες.

'Ο Βιχαρέφ, αφού εξασφάλισε καλό γαμπρό για τη μεγαλύτερη κόρη του, την Ντανιάσα, κτύπησε τώρα να βρη και της δεύτερης γαμπρό με ανάλογα προσόντα· κι αυτό είχε μεγάλη σημασία, γιατί ήθελε να γίνουμε κ' οι δυο γάμοι την ίδια μέρα, που θα εσήμαινε σπουδαία οικονομία. Την μικρότερη του κόρη δεν ήθελε να την παντρεύη ακόμα, γιατί ήτανε μικρή, μόλις δεκαπέντε χρονών.

'Αλλά η 'Ανούσκα, η δεύτερη κόρη του Βιχαρέφ, δεν ήθελε με κανένα λόγο να παντρευτή· με δάκρυα στά μ'ιτια παρακαλούσε τους γονείς της να μην την παντρεύουν ακόμα· του κάκου, ο πατέρας της ήταν ανένδοτος· και η μάνα της, συνειθισμένη να υπακούη τυφλά στον άντρα της, δεν έδωσε καμμιά προσοχή στα κλάματα και στα παρακάλια της κόρης της.

Τέλος ο Βιχαρέφ βρήκε το γαμπρό. Συμφώνησε μ' ένα γειτόνο του - Κρασταλιέφ τ'ονομά του - να δώσει το γιού του το Δημήτρη στην 'Ανούσκα. Γι' αντίλλαγμα ο Βιχαρέφ ύποσχέθηκε να του αγοράσει σε πολύ φτηνή τιμή μερικά άλογα, γιατί ο Βιχαρέφ είχε τα μέσα.

'Η συμφωνία έκλεισε, και είπανε της 'Ανούσκας ότι θάπερνε άντρα το γιού του Κρασταλιέφ, το Δημήτρη.

'Ο Δημήτρης ήταν ένα παλληκάρκι δεκαοχτώ χρονών, όμορφο, καλό, και έξυπνο. Μελοσταύτα, όταν τώμαθε η 'Ανούσκα, έβαλε τα κλάματα και δήλωσε πως δέ θα τόν έπερνε άντρα της ποτέ. 'Αλλά οι γονείς της δέ δώσανε καμμιά σημασία στις διαμαρτυρίες της, και καλέσανε τους φίλους τους, σε λίγες μέρες, να εορτάσουνε τόν άρραβώνα της κόρης τους.

'Η αλήθεια εινε ότι η 'Ανούσκα δεν ήθελε να πάρη το Δημήτρη όχι για τίποτ' άλλο, αλλά γιατί αγαπούσε κρυφά τόν άρραβωνιαστικό της μεγαλύτερης αδελφής της, της Ντανιάσας, τόν 'Ιβάν. 'Ο 'Ιβάν όμως δεν είχε ούτε ιδέα του πράγματος. 'Η 'Ανούσκα δεν είχε εκμυστηρευθεί σε κανέναν τó ασθημά της, και κανένας τόν χωριό δεν ήξερε τόν κρυφό και μυστικόν έρωτά της...

'Ο μόνος που τόν ήξερε ήταν ένας γέρος χωρικός που τόν έλεγαν 'Αλέξη και που έκανε τόν άστρολόγο, και που ατό τόν έσυμβουλεύοντο οι χωρικοί όποτε τους τύχανε τίποτε ξεαιρετικό.

'Η 'Ανούσκα πήγε στον 'Αλέξη και τού ειπε την ιστορία της· ο 'Αλέξης της ύποσχέθηκε να ξεετάση τó ωροσκοπία της και να φροντίση να μάθη τι μπορούσε να γίνη γι' αυτήν· της ειπε να γυρίση να μάθη νέα σε λίγες μέρες.

Αυτό έκανε και η 'Ανούσκα και όταν την ειδε, ο 'Αλέξης κούνησε τó κεφάλι του.

- Τίποτα δεν μπορεί να γίνη κόρη μου, της ειπε· τίστρα δεν είν' ευνοικά σε σένα, πρέπει να πάρης άντρα σου τó Δημήτρη· αλλά κανένα καλό δέ θα βγῆ από τó γάμο αυτό, ούτε για σένα, ούτε γι' αυτόν...

'Η 'Ανούσκα τόν ερώτησε τότε αν δεν μπορούσε να της δώση κανένα φίλτρο έρωτικό, κανένα μαγικό, κανένα βότανο θαυματουργό, που να μπορούσε να κινή τόν 'Ιβάν να την αγαπήση.

- Μπορώ να σου δώσω βότανα, της ειπε ο 'Αλέξης, και μπορώ και άλλα μαγικά να σου δώσω· αλλά δεν μπορώ ν' αλλάξω τών άστρων την πορεία, ούτε να σ' έμποδιάσω να παντρευτής τó Δημήτρη στην έκκλησιά, αν και από γάμο αυτό κανένα καλό δέ θα βγῆ, ούτε για σένα, ούτε για κείνον. Τίποτα δεν μπορούμε να κάνουμε· τó μόνο που σου μένει να κήνης εινε να ύποκύψης, τάλλα εινε ζητήματα της θείας Προνοίας.

Και η 'Ανούσκα πήγε σπίτι της με άδειανιά τα χέρια. 'Ολη την ήμερα έκλαιγε. 'Αλλ' οι γονείς της ούτε να τη μαλώσουνε δέ νοιαστήκανε· έγρανε άλλωστε ότι τó θέλιμ'α τους θα γινότανε...

Τά βράδια, ο 'Ιβάν και ο Δημήτρης ερχόντουσαν ταχτικά στό σπίτι του Βιχαρέφ και τραγουδούσανε και παίζανε «Μπαλαλάικα» κι' ένῳ η Ντανιάσα και ο 'Ιβάν κυταξόντουσαν μ' άγάπη και ψιθυρίζαν άναμεταξύ τους χίλια λόγια έρωτικά, σάν δυο πουλιά εύτυχισμένα που ταισιριζόνε σ' ένα δέντρο, η 'Ανούσκα δεν έλεγε

λέξι στό Δημήτρη, αν και αυτός της φερότανε πολύ καλά και εύγινικά· κι' ο Δημήτρης απέδιδε τή σιωπή της και τή λυπημένη όψη της στη σεμνότητά της.

Τό βράδυ που είχε ορισθεί να εορταστούν οι άρραβώνες της 'Ανούσκας με τó Δημήτρη, όλο τó χωριό μαζεύτηκε στού Βιχαρέφ τó σπίτι. Κι' επειδή τó σπίτι ήτανε μικρό, οι περισσότεροι μείναν έξω· άλλ' αυτό δεν είχε καμμιά σημασία, γιατί έτσι συνέβαινε πάντα σε τέτοιες περιστάσεις. Σε λίγο άρχισε ο χορός και τó γλέντι.

'Η Ντανιάσα φαινότανε πολύ εύτυχισμένη· φορούσε ένα φινικι φόρεμα κι' ένα κολλιέ με ποικιλόχρωμα πετράδια· η 'Ανούσκα όμως, που φορούσε ένα ρόζ μεταξωτό φόρεμα, ήταν σα νεκρή, και δεν έλεγε λέξι...

Χορεύαν και γλεντήσαν όλη τή νύχτα, και ούτε μιά φορά, σ' όλες αυτές τις ώρες της χαράς και της εϋθυμίας, δέ χαμογέλασε η 'Ανούσκα.

Σε τρεις βδομάδες ο Βιχαρέφ άρχισε να ετοιμάζεται για τó διπλό γάμο. 'Ο Βιχαρέφ αναγκάστηκε να ξεδέψη, κι' αυτό τόν έστενοχώρησε αρκετά· ήθελε όμως ν'ι κάνει κρότο, κι' έτσι άποφάσισε να θυσιάση μερικά χρήματα.

Την ήμερα τού γάμου της η 'Ανούσκα ήκανε χλωμή όσο ποτέ, και τα μάτια της ήτανε κατακόκκινα άπ' τó κλάμμα. 'Ο Δημήτρης την ερώτησε αν είχε τίποτα κι' αν δεν αισθανότανε εν έαυτó της καλά· αυτή τού απάντησε ψυχρά και λακωνικά πως δεν είχε τίποτε απολύτως...

Νόμος λοιπόν ο Δημήτρης ότι αυτά θα όφειλοντο σε ίδιστορία της, και δεν έδωσε σημασία στό ζήτημα.

'Αλλά, λίγη ώρα προτού τα ζευγάρια τών μελλονύμφων άφίσσουνε τα σπίτια τους και πάνε στην έκκλησία, η 'Ανούσκα πήγε στη μητέρα της και της ειπε πως δεν μπορούσε να πάρη άντρα της τó Δημήτρη.

'Η μητέρα της ειπε τότε ότι τó κορίτσι θα είχε άλλον αγαπήσει, και γι' αυτό δεν ήθελε. 'Ετσι κάνουν όλα τα κορίτσια. 'Οχι και νάταν, όμως δεν είχε καμμιά σημασία, ειπε η γυναίκα του Βιχαρέφ, όποιος και νάταν θα τόν εσχνοσε άμέσως. 'Οπωσδήποτε, η 'Ανούσκα, ήταν ύποχρεωμένη να παντρευτή τόν Δημήτρη τού Κρασταλιέφ. 'Ετσι της ειπε...

Τότε η 'Ανούσκα έβαλε τα κλάματα και γονατιστή παρακαλούσε τή μητέρα της να μη την άφιση να πάη να παντρευτή τó Δημήτρη· άλλó δεν έκανε τίποτα. 'Η μητέρα της έχισε τήν ύπομονή της, και της ειπε ότι της χρειαζότανε έζυλο για να βάλη γνάψι, κι' ότι δεν είχε ακούσει τέτοιες άνοησίες ποτέ της.

- 'Ελα τώρα, της ειπε, άφισε τα κλάματα, γιατί θα φωνάξω τόν πατέρα σου, και θά σου δείξη...

Τότε η 'Ανούσκα σκούπισε τα μάτια της και ειπε:

- Πολύ καλά, αφού τó θέλετε, έτσι θα γίνη... Ποτέ όμως δέ θα γίνω γυναίκα τού Δημήτρη!

Σε λίγο, ήρθανε δυο «ε ρ ο τ ι κ ε ς» στό σπίτι του Βιχαρέφ, και πήγανε τα δυó ζευγάρια τών μελλονύμφων στην έκκλησία.

Μετά τó γάμο, οι καλεσμένοι συνέχισαν τó γλέντι, που είχε ήδη διαρκέσει μιά δόκλιση μέρα. Γυρίσανε τους δυό γαμπρούς

σ' όλο τó χωριό και σε κάθε καλύβα σταματούσανε κι' οι χωρικοί πίνανε στην ύγειά τους, ένῳ από πίσω ακολουθούσε σηήνος μικρών παιδιών που πάντα κάτι ταιμπούσαν...

Τέλος, άργά, τó βράδυ, οι καλεσμένοι άρχισαν να φύγουν από τού Βιχαρέφ τó σπίτι, και η 'Ανούσκα έμεινε μόνη της.

Πίσω από τó σπίτι του Βιχαρέφ, στην αυλή, είχαν χτίσει με τούβρα μιά πρόχειρη κάμαρα για τήν 'Ανούσκα.

Σε λίγο, ο Δημήτρης γύρισε στό σπίτι του Βιχαρέφ. Μπήκε μέσα και δεν ήξεε κανέναν. Πήγε λοιπόν πίσω, στην αυλή, δεν ειδε κι' εκεί κανέναν. Μπήκε τότε στην κάμαρα πουξε χτιστεί επίτηδες γι' αυτόν και τήν 'Ανούσκα...

Στό σκοτάδι, ειδε κάτι άσπρο που μόλις διεκρίνετο στη μέση της κάμαρας... Προχώρησε και ειδε τότε καλά τή ψηλή και άσπρη σιλουέττα της 'Ανούσκας να στέκεται άκίνητη προστά του...

Τή φώναξε, μα η 'Ανούσκα δεν απάντησε. Μισοζαλιωμένος από τó κρσιό πουξε πιει, ο Δημήτρης δεν καταλάβαινε και τόσο καλά τι έβλεπε... κι' άρχισε μιά στιγμή ν' άμφιβάλλη αν ήταν πράγματι η 'Ανούσκα ή όχι τó άσπρο αυτό και μακρύ πράγμα πουξε προστά του. Τή φώναξε άλλη μιά φορά, δυνατά όσο μπορούσε· κάλι

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Τοῦ Longfellow

"Ένας νέος μὲ μιὰ νέα κάθονται στὴν ἀμμουδιά
καὶ τὰ κύματα ξεσοῦνθ
ὡς τὰ πόδια τους μπροστά.
Καὶ οἱ δὺό τους σιωπῶντας ἀντικρῶζοντε τὸ κύμα
κι' ὁ καθένας στοὺς ἀφροῦς του
κρυφολεῖ τοὺς καύμους του.
"Έχει ἡ νύχτα πιά ξαπλώσει τὸ σκοτάδι τῆς τριγύρω
καὶ ἡ Σελήνη ἀπ' τὸ βουνὸ
χύνει ὀλοῦθε φῶς χλωμό.
Καὶ ὁ νέος γινθροῖζει, μὲ φωνὴ κἀπως πνιγμένη
— Πάει ἡ ἀγάπη ἡ παλιὰ μας,
ἔφυγε μὲ τὰ ὄνειρά μας...
Καὶ ἡ νέα τὸν ἀκούει, σιωπηλὴ στὴν ἀμμουδιά...
... καὶ τὰ κύματα ξεσοῦνθ
ὡς τὰ πόδια τους μπροστά.

Μετάφρ. Τάκη Λιακέα

ΑΓΑΠΗ

Τοῦ G. Durand

Τί γάνει τάχατες αὐτὸ πού νοιώθω στὴν καρδιά μου ;
"Αν εἶν' ἀγάπη, τί εἶν' αὐτὴ ; Κολῆ ἢ εἶν' αὐτὴ,
γιατί μὲ κάνει νὰ πονῶ καὶ καίει τὰ σωθικά μου
κι' ἂν ὄχι γιατί ἡ θλίψη μου εἶνε γλυκεῖα, γιατί ;
Μὲ τὴν καρδίά μου ἂν ἀγαπῶ, γιατί νὰ μαραίνῃ
ἡ θλίψη μου κι' ἂν ἀδέια γιατί νὰ λαχταρῶ,
ὡ δυστυχία γλυκίστατη, ὡ εὐτυχία θλιμμένη,
κι' ὡ ἀγάπη — κλάμα χαροπὸ καὶ γέλιο θλιβερό !
Χωρὶς νὰ θέλω πῶς μπορεῖ αὐτὴ νὰ μὲ πικραίνῃ
κι' ἂν τὸ πῶθ γιατί ἄδικο παρῶπου νὰ θυγῶ ;
Γιὰ σένα, ὡ ἔρωτα, θρηνηῖ ἡ καρδιά μου εὐτυχισμένη
κι' ὀλόμυθος ἐδόθηκα στὸν τύραννο τὸν πόνο.

ΖΩΗ

Τοῦ Florian

Κάποια βραδεῖα ξεκίνησα μ' ἕνα ραβδί στὸν ὦμο,
ἐπῆρα τὸν ἀτέλειωτο μουσκρινμμένο δρόμο
κι' ἐπεπαυθὸς ἀκούρατος ἀπ' τὴν αὐγὴ ὡς τὸ βράδυ
σκηπτὴ ἀλοουθῶντας τὸ μακρὸ τ' ἀνθρωπῖνο κοπάδι.
Σύννεφα μαθρα ἀπάνω μοι μονγκοῖζαν μανιωμένα,
μπροστά μου ἐφανερώνονταν καινούργιο μέρη ξένα
καὶ μὲ κεφάλι ὀλόγυρο, μὲ βλέμμα θολομένο
πάνω στὸν ἄμμοιο ἔσπρα τὸ βῆμα κουρασμένο
πρὸς κάποιον τέλος ἄγνωστο πλου κανεῖς δὲ φτάνει
κι' ἀνώφελα ὁ καθένας μας τοὺς τόσους κόπους χάνει
καὶ κάποιον βράδυ νιώθοντας τὴ δολοφῆν ἀπάτη
μὲς στὴν ἔρμια καὶ στὴ σιωπὴ ἔκλεισα ἀργὰ τὸ μάτι.

Μεταφράσεις Γ. Κοτζιούλα

δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι.
Προχώρησε λοιπὸν ὁ Δημήτρης καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χερί.
"Αλλὰ καθὼς τὴν ἔπιασε, ἡ Ἀνούσκα ἄρχισε νὰ κουνιέται μπρὸς—
πίσω, σάν νὰ αἰωρεῖτο μετέωρη στὸν ἀέρα...
Τότε ὁ Δημήτρης κατάλαβε...
Εἶδε τότε ὁ Δημήτρης ὅτι ἡ Ἀνούσκα εἶχε κρεμαστεῖ πῆγε ἀμέ-
σως καὶ φώναξε τοὺς γειτόνους. Κόψανε τὸ σχοινί, κατεβάρσανε τὴν
Ἀνούσκα κάτω, καὶ προσπάθησαν νὰ τὴν κάνουν νὰ συνέλθῃ. Τοῦ
κάκου ὅμως θὰ ἦταν ὡς μιὰ ὄρα τώρα ξεψυχισμένη, καὶ δὲ μπο-
ροῦσε τώρα πειὰ νὰ γίνῃ τίποτα...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ πατέρας τοῦ Δημήτρη καὶ ὁ Βιχαρέφ συζητή-
σανε ἀρεκτὴ ὄρα· ὁ Βιχαρέφ ἐπέμενε ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ ὑποχρέω-
σι νὰ τοῦ παρῆ τὰ ἄλογα, ἐνῶ ὁ πατέρας τοῦ Δημήτρη δὲν τὸν πα-
ραδεχότανε, καὶ ἤθελε τὰ ἄλογα...
Τέλος ὅμως τὸ πονηρὸ μυαλὸ τοῦ Βιχαρέφ εὗρηκε τὴ λύσι. Γιατί
νὰ μὴν πᾶρῃ ὁ Δημήτρης, εἶπε, τὴν τρίτη μου κόρη, τὴ Νουτάσα ;
Εἶνε μικρὴ, εἶν' ἀλήθεια, δεκαπέντε μολὶς χρονῶν ἀκόμα, μὲ εἶνε
κάλο, γερὸ, μυαλωμένο καὶ νοικοκυρεμένο κορίτσι, καὶ ὁ Δημήτρης
θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος μαζί της...
— Εἶνε κι' ἕνα ἄλλο ὅμως, προσέθεσε στὸ τέλος. Μποροῦμε νὰ
τοὺς παντρεύουμε τώρα, γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε ἀργότερα ἄλλα ἔξοδα
καὶ φασαρίες...
Ἀποῦ τὰ συνεισφώνησαν, εἰδοκοιοῦν ἄμεσως τὸν παπᾶ. Ἄλλ'
αὐτὸς ἀργήθηκε νὰ κἀνῃ τὸ γάμο, γιατί, καθὼς καὶ τοὺς εἶπε,
αὐτὸ δὲ θάτανε σωστὸ. Τοὺς εἶπε λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ περιμέ-
νουνε νὰ περάσῃ κάμποσος καιρὸς ἀκόμα. Ὁ Βιχαρέφ κι' ὁ πατέ-
ρας τοῦ Δημήτρη ἀναγκάστηκαν νὰ συμμορφωθοῦν, γιατί καὶ ἡ
κοινὴ γνώμη τοῦ χωριοῦ ἦτανε συμφωνητὴ μὲ τὸν παπᾶ.
Καὶ οἱ ἴδιοι ποῦχαν ἔρθει γιὰ νὰ γλεντήσουνε στὸ γάμο, ἤρθαν
ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα γιὰ νὰ παρακολοθηθοῦνεν τὴν κηδεῖα τῆς
Ἀνούσκας..

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΟΡΕΑΣ

Τὴν τελευταία φορὰ πού ἦλθε στὴν Ἑλλάδα ὁ Μορέας, ἔτυχε
νὰ συναντηθῆ μὲ τὸν βασιλέα Γεώργιο, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ
τὸν συγχαρῆ γιὰ τὸ ἔργον του πού ἐδόξασε τόσο τὸ ὄνομα τῆς
Ἑλλάδος στὸ ἔξωτερικόν.
— Εἶνε περιεργῆ, ἐπρόσθεσε ὁ Γεώργιος, πῶς δὲν ἔτυχε νὰ
σᾶς ἰδῶ στὸ Παρίσι.
— Δὲν μὲ ἐκπλήσσει καθόλου αὐτὸ, ἀπάντησε ἀτάραχος ὁ
Μορέας. Δὲν κάνω, ξέρετε, ποτὲ ἐπισκέψεις.

Ἄλλο μῆρος τῆς ἡμέρας καὶ ἰδίως τῆς νυκτός, τὸ περνοῦσε
στὸ καφενεῖο. Κάποτε ἐπισκέφθη γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ ὠραία
πόλη τῆς μεσομβρινῆς Γαλλίας. Ἐνας φίλος του μουσικὸς ὁ
ὁποῖος τὸν εἶχε προῦπανθήσει στὸ σταθμὸ τῆς ὠραίας πόλεως,
τὸν ῥῆπσε μολὶς ἔφθασε :
— Ποῦ θέλεις νὰ πάμε ; Θέλεις νὰ ἰδῆς τὸ παλινὸ μέρος τῆς
πόλεως, τὴ θάλασσα, τὰ βουνά ; Θὰ κάνουμε ὠραίες ἐκδρο-
μὲς. Ἡ πόλις μας ἔχει ἐξοχὲς θαυμάσιες.
Ἄλλο μῆρος τῆς ἡμέρας καὶ ἰδίως τῆς νυκτός, τὸ περνοῦσε
στὸ καφενεῖο. Κάποτε ἐπισκέφθη γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ ὠραία
πόλη τῆς μεσομβρινῆς Γαλλίας. Ἐνας φίλος του μουσικὸς ὁ
ὁποῖος τὸν εἶχε προῦπανθήσει στὸ σταθμὸ τῆς ὠραίας πόλεως,
τὸν ῥῆπσε μολὶς ἔφθασε :
— Ποῦ θέλεις νὰ πάμε ; Θέλεις νὰ ἰδῆς τὸ παλινὸ μέρος τῆς
πόλεως, τὴ θάλασσα, τὰ βουνά ; Θὰ κάνουμε ὠραίες ἐκδρο-
μὲς. Ἡ πόλις μας ἔχει ἐξοχὲς θαυμάσιες.
Ἄλλο μῆρος τῆς ἡμέρας καὶ ἰδίως τῆς νυκτός, τὸ περνοῦσε
στὸ καφενεῖο. Κάποτε ἐπισκέφθη γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ ὠραία
πόλη τῆς μεσομβρινῆς Γαλλίας. Ἐνας φίλος του μουσικὸς ὁ
ὁποῖος τὸν εἶχε προῦπανθήσει στὸ σταθμὸ τῆς ὠραίας πόλεως,
τὸν ῥῆπσε μολὶς ἔφθασε :
— Ποῦ θέλεις νὰ πάμε ; Θέλεις νὰ ἰδῆς τὸ παλινὸ μέρος τῆς
πόλεως, τὴ θάλασσα, τὰ βουνά ; Θὰ κάνουμε ὠραίες ἐκδρο-
μὲς. Ἡ πόλις μας ἔχει ἐξοχὲς θαυμάσιες.

Ἄλλο μῆρος τῆς ἡμέρας καὶ ἰδίως τῆς νυκτός, τὸ περνοῦσε
στὸ καφενεῖο. Κάποτε ἐπισκέφθη γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ ὠραία
πόλη τῆς μεσομβρινῆς Γαλλίας. Ἐνας φίλος του μουσικὸς ὁ
ὁποῖος τὸν εἶχε προῦπανθήσει στὸ σταθμὸ τῆς ὠραίας πόλεως,
τὸν ῥῆπσε μολὶς ἔφθασε :
— Ποῦ θέλεις νὰ πάμε ; Θέλεις νὰ ἰδῆς τὸ παλινὸ μέρος τῆς
πόλεως, τὴ θάλασσα, τὰ βουνά ; Θὰ κάνουμε ὠραίες ἐκδρο-
μὲς. Ἡ πόλις μας ἔχει ἐξοχὲς θαυμάσιες.
Ἄλλο μῆρος τῆς ἡμέρας καὶ ἰδίως τῆς νυκτός, τὸ περνοῦσε
στὸ καφενεῖο. Κάποτε ἐπισκέφθη γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ ὠραία
πόλη τῆς μεσομβρινῆς Γαλλίας. Ἐνας φίλος του μουσικὸς ὁ
ὁποῖος τὸν εἶχε προῦπανθήσει στὸ σταθμὸ τῆς ὠραίας πόλεως,
τὸν ῥῆπσε μολὶς ἔφθασε :
— Ποῦ θέλεις νὰ πάμε ; Θέλεις νὰ ἰδῆς τὸ παλινὸ μέρος τῆς
πόλεως, τὴ θάλασσα, τὰ βουνά ; Θὰ κάνουμε ὠραίες ἐκδρο-
μὲς. Ἡ πόλις μας ἔχει ἐξοχὲς θαυμάσιες.

Ἄλλο μῆρος τῆς ἡμέρας καὶ ἰδίως τῆς νυκτός, τὸ περνοῦσε
στὸ καφενεῖο. Κάποτε ἐπισκέφθη γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ ὠραία
πόλη τῆς μεσομβρινῆς Γαλλίας. Ἐνας φίλος του μουσικὸς ὁ
ὁποῖος τὸν εἶχε προῦπανθήσει στὸ σταθμὸ τῆς ὠραίας πόλεως,
τὸν ῥῆπσε μολὶς ἔφθασε :
— Ποῦ θέλεις νὰ πάμε ; Θέλεις νὰ ἰδῆς τὸ παλινὸ μέρος τῆς
πόλεως, τὴ θάλασσα, τὰ βουνά ; Θὰ κάνουμε ὠραίες ἐκδρο-
μὲς. Ἡ πόλις μας ἔχει ἐξοχὲς θαυμάσιες.

Ἄλλο μῆρος τῆς ἡμέρας καὶ ἰδίως τῆς νυκτός, τὸ περνοῦσε
στὸ καφενεῖο. Κάποτε ἐπισκέφθη γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ ὠραία
πόλη τῆς μεσομβρινῆς Γαλλίας. Ἐνας φίλος του μουσικὸς ὁ
ὁποῖος τὸν εἶχε προῦπανθήσει στὸ σταθμὸ τῆς ὠραίας πόλεως,
τὸν ῥῆπσε μολὶς ἔφθασε :
— Ποῦ θέλεις νὰ πάμε ; Θέλεις νὰ ἰδῆς τὸ παλινὸ μέρος τῆς
πόλεως, τὴ θάλασσα, τὰ βουνά ; Θὰ κάνουμε ὠραίες ἐκδρο-
μὲς. Ἡ πόλις μας ἔχει ἐξοχὲς θαυμάσιες.

Ἄλλο μῆρος τῆς ἡμέρας καὶ ἰδίως τῆς νυκτός, τὸ περνοῦσε
στὸ καφενεῖο. Κάποτε ἐπισκέφθη γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ ὠραία
πόλη τῆς μεσομβρινῆς Γαλλίας. Ἐνας φίλος του μουσικὸς ὁ
ὁποῖος τὸν εἶχε προῦπανθήσει στὸ σταθμὸ τῆς ὠραίας πόλεως,
τὸν ῥῆπσε μολὶς ἔφθασε :
— Ποῦ θέλεις νὰ πάμε ; Θέλεις νὰ ἰδῆς τὸ παλινὸ μέρος τῆς
πόλεως, τὴ θάλασσα, τὰ βουνά ; Θὰ κάνουμε ὠραίες ἐκδρο-
μὲς. Ἡ πόλις μας ἔχει ἐξοχὲς θαυμάσιες.